בשבת עוד חילוק אחר דגבי דמאי קתני ושאר מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו פי' מדה אחת שאני עתיד להפריש

למחר יהא מעשר ושאר מעשר דהיינו ט' יהא סמוך לו אותה מדה שעשיתי תחילה מעשר יהא תרומת מעשר על הט' ומפריש למחר אותה מדה של תרומת מעשר ושותה הכל ואפילו אותם החשעה שהן מעשר למאן דאמר מעשר ראשון מותר לזרים ולרבי מאיר דאמר אסור

לורים אם הוא לוי שותהו אבל בודאי לא יועיל לו שהרי אינו יכול להפריש אותה מדה בשבת ובלא הפרשה אינו יכול לשתוח אותם התשעה

עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני

מעשר שני ואין קובע להם מקום והיינו טעמא דקביעת מקום הוי כמו הפרשה ובבין השמשות איירי כדקתני בתוספתא (דדמאי פ״ח) א והדש עליו היום

ובספק חשיכה מעשרין את הדמאי לא את הודאי ומהאי טעמא נמי לא קתני גבי כותים כדקתני התם ומחולל על המעות אלא ומיחל ושוחה

מיד פי׳ מתחיל או כמו שפירש הר״ר משולם זל״ל ומיהל בה״י מזוג מלשון סבאך מהול במים (ישעיה א) אבל לחלל אינו יכול כיון שלא קבע לו מקום כדתניא בתוספתא דמסכת מעשר שני [פ״ג] מע״ש שבחפץ זה יהא מחולל על איסר זה ולא קבע לו מקום ר׳ שמעון אומר קרא שם

וחכ"א עד שיאמר ללפונו או לדרומו ומייתי התם עובדא דרשב"ג ורבי יהודה ורבי יוסי שנכנסו אלל בעל הבית אחד ברזיב והיה מחלל בענין

זה ואמרו לו 65 ואכול מעותיך השכרת מעות איבדת נפשות ואפילו רבי שמעון דאמר קרא שם י"ל דמיירי כגון שאמר בחוכו דחשיב כקביעות מקום דהוי כעין פלוגתייהו דפליגי במסכת תרומות (פ"ג משנה ה) ומייתי לה בפרק בכל מערבין (עירובין דף לו:) האומר תרומת

הכרי זה בחוכו רבי שמעון אומר קרא שם ומפרש התם דכי אמר בחוכו כאילו אמר באמצעיתו דקבע מקום ולא כמו שפרש"י ומיחל מחלל דאינו יכול לחלל כדפרישית ועוד אם היה שותהו בחילול בלא הפרשה היה שותה טבלים למפרע כדפרישית לעיל וכן משמע הלשון דקאמר

שאני עתיד להפריש אלמא כולהו לריך סופו להפריש וליכא למימר דשאני עתיד להפריש לא קאי אלא אתרומה דאי הוה חיילא בלא הפרשה אם כן הימה מדמעת ואוסרת הכל אם כן מעשר ראשון נמי ^ט (דכתיב) ביה תרומת מעשר וליכא למימר דאתרומה ומעשר ראשון קאי ולא

אמעשר שני דמאיזה טעם הוה לן למימר הכי הא לא קתני אלא חדא זימנא שאני עתיד להפריש ואי קאי אתרי קאי אכולהו ועוד בתוספתא

ם תמני עשרה הבאים אחריהם משעה הבאים אחריהם משמע אחריהן מן החבים ומיהו ההיא ראיה דתוספתא ודמסכת תרומה יש לדחות דכיון דמזכיר סכום התרומה והמעשר חשיב קריאת שם טפי ולא בעינן קביעות מקום ואיכא נמי למאן דאמר במסכת תרומות פ' שלישי

(מ"ה) [האומר] תרומת הכרי ממנו עליו קרא שם ועוד תנן במסכת מעשר שני פרק רביעי (משנה ז) הפודה מעשר שני ולא קרא שם רבי

יוסי אומר דיו ומיהו שאר הקושיות קשו לפרש"י ועוד דהך משנה גופא בעיא קביעות מקום מדקתני סיפא בלפונו או בדרומו:

עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני. לאו דווקא שהרי כיון שכבר נטל מן הק׳ שני לוגין לתרומה אינו עולה י׳ שלימים למעשר ראשון

ראשון וממעשר שני ולריך למקן עדיין אותם שני לוגין דשמא כבר הורמה התרומה ונמצא שהם זקוקים למעשר והמעשרות נמי לריך לחזור ולמקן דילמא הוה ליה מרבה במעשרות אין לומר כן דאם מיקן הרומי מיקן כראוי ואם לא מיקן לא מיקן כלל כדפי׳ לעיל: דברי ר' מאיר. משמע הכא דאים ליה לר' מאיר ברירה ובפ' יש בכור (בכורות דף מה) אמר דסבירא ליה כרב אסי דאמר האחין שחלקו

שמתנה ומברר דבריו לההיא דהאחין שחלקו שאינן מתנין ומבררין כלום ובהא מיתרלא דרבא מוקי התם ר' מאיר ור' יהודה כרב אסי

ובפ׳ כל הגט (גיטין דף כה:) קאמר רבא דתרוייהו אית להו ברירה וכן יש לתרץ דשמואל דאמר בפ׳ בתרא דבילה (דף לו:) דאפילו בדרבנן

לית להו ברירה גבי שנים שלקחו חבית ובהמה בשותפות ובפרק מי שאחזו (גיטין דף עה:) אתקין שמואל בגיטא דשכיב מרע אם לא מתי לא יהא גע ואם מתי יהא גע ואם לא מתי וכו' ולכי מיית הוי גיטא אלמא דאפילו בדאורייתא אית ליה ברירה דכי האי גוונא דייקינן בר"פ

כל הגט (שם דף כה:) ופרש"י שם הטעם דחשיב ליה ברירה משום דאין זה כשאר תנאים שאדם מתנה בגט שבידו לקיימו כשהוא מתנה עליהם

וכשנתקיים החנאי הוי גט למפרע דהתם לאו משום ברירה הוי גט אבל הכא דאין בידו ובשעת החנאי הוא ספק והחנאי מתקיים מאיליו

אי לאו משום ברירה לא הוי גט עכ"ל והא דפריך בפ' בכל מערבין (עירובין דף לו:) אלא מעחה היו לפניו שני רמונים של טבל ואמר אם ירדו גשמים היום יהא זה תרומה על זה [ואם לאו יהא זה תרומה על זה] הכי נמי דלא הוי תרומה דמשמע שפשוט לו דהויא תרומה

למחן דחים ליה ברירה קחמר חי נמי אפילו למחן דלים ליה ברירה קחמר כיון דמתנה בין ירדו בין לח ירדו חשיב טפי והשתח לפי החילוק

שחילקנו בין היכא שמברר דבריו להיכא דלא קאמר מידי ניחא נמי דשמואל דבההיא דחבים ובהמה לא קאמר מידי וא"ת א"כ מאי פריך

במרובה (ב"ק דף סט:) דר' יוחנן אדר' יוחנן דאית ליה ברירה בההיא דכל המתלקט ובההיא דהאחין שחלקו לית ליה ברירה לישני דיש חילוק בין היכא שמברר דבריו כההיא דכל המתלקט וחוזר בו הגמרא מתוך קושיא זו יש לומר משום דניחא ליה למימר לעולם כל הנלקט כדקתני

במשנה וניחא ליה נמי למימר לא תיפוך ועוד כי הוה משני נמי הכי אכתי הוה קשה ליה מההיא דכל הגט (גיטין דף כה.) דדייקינן התם דרבי יוחנן לים ליה ברירה דאמר אף אחרון נמי אין פוסל אע"ג דהתם נמי מברר דבריו ומתנה לאיזה שארלה אגרש בו ומיהו כי עביד התם

לריכותא בתרי מילי דר' יוחנן הוה מלי למימר אי איתמר ההיא דהאחין שחלקו ה"א התם הוא דאין ברירה משום דלא מברר דבריו אלא

בלאו הכי עביד לריכותא שפיר ועוד יש לתרץ ההיא דשמואל בענין אחר דבגיטין הדבר עומד להתברר שהרי או יחיה או ימות אבל ההיא

דחבית ובהמה שמא לא יחלקו לעולם וכן אנו לריכין לומר דלא תיקשי דר' יוסי דהכא אדרבי יוסי בפרק מי שאחזו (שם דף עג.) דקאמר מה

היא באותן הימים ר' יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת ולכי מיית הוי גיטא אלמא יש ברירה ומיהו בלאו הכי לא קשה דמצי לחלק בין

היכא דמולה בדעת עצמו לית ליה ברירה אבל היכא דמולה בדעת אחרים בהקדוש ברוך הוא שחייו ומותו תלוי בידו יש ברירה ולמאן דלא

מפליג בין דעת עצמו לחולה בדעת אחרים לישני דטעמא דר׳ יוסי הכא משום בקיעת הנוד אבל קשה למאן דלא מפליג דשמעינן לרבי יוסי דלית ליה ברירה אע"פ שמתנה ומברר דבריו בפ' בכל מערבין (עירובין דף הו:) האומר מעשר שני שיש לי בבית יהא מחולל על סלע שתעלה

בידי מן הכים רבי יוסי אומר לא חילל ולפי תירוך שני שתרלנו אליבא דשמואל ניחא דבפרק מי שאחזו עומד להתברר או יחיה או ימות אבל התם שמא לא תעלה סלע בידו מן הכיס דשמא יגנב או יניח אותו כך לעולם ומה שהולרכנו לחלק אליבא דשמואל דבפרק מי שאחזו

(גיטין דף עה:) אית ליה ברירה היינו לפרש"י דפי" דבכי האי גוונא נמי שייך ברירה ולא דמי לשאר תנאי דעלמא אבל אי אמרינן דכל דבר שהוא

כעין תנאי לא שייך ביה ברירה כי ההיא דשמואל דמי שאחזו (שם) לא קשה מידי והא דדייק בפרק כל הגט (שם דף כה:) מההיא דמה היא

באותן הימים וכו' ולכי מיית הוי גיטא אלמא יש ברירה היינו משום דמוקמינן לה בפרק מי שאחזו (שם דף עג:) באומר מעת שאני בעולם

כלומר שעה אחת קודם למיתתו אם ימות ואם כן בשעה שיש לו לגט לחול לא מוכחא מילתא אם חייל אם לא אלא שלאחר מיתה אמרינו

הוברר הדבר למפרע שזו היתה שעה אחת קודם למיתתו ומיהו קשה מההיא דאם בא חכם למזרח שהוא דרך תנאי וקרי ליה ברירה ויש לחלק לפי שמניח שני עירובין ואין נראה ועוד קשה הא דאמר בפרק כל הגט (שם דף כה:) הריני בועליך על מנת שירלה אבא שהוא

ותשעה למעשר שני מן הנותרים ואין לומר דחיישינן שמא הכוחי מרם תרומה גדולה ולהכי אין למעט בשביל התרומה ממעשר

מחצה יורשים ומחצה לקוחות דמספקא ליה אי כלקוחות אי כיורשים אלמא מספקא ליה אי אית ברירה אי לא ויש לחלק בין הכא

ושותה מיד

שתה חולין:

לכשיבהע

דברי

רבי מאיר

ומיחל

וכוא

התרומה

כדקתני אי אתה מודה שמא יבקע

הנוד ונמנא שותה טבלים למפרע

ואם כן אם היה שותה המעשר כל

כמה דלא הופרש הוה ליה כבקיעת

הנוד אי נמי בודאי טבל הוא זקוק

ליתן המעשר ללוי לקיים מצות נתינה עוד יש חילוק דגבי דמאי

התני מעשר שני בלפונו או בדרומו וגבי כותים לא התני אלא תשעה

ה) [לפנינו ליתא אלא כמו שהביאה הגמי], ב) ל"ל דפתיכא, ג) [פ"ח דדמאי],

תום' ישנים

ומיהל. מעשר שני על המעות דמה

שיש בידו לתקן יתקן ושותה מן

התערובת וכשיהיו לו כלים יפריש

בם התרומה ומעשר דסמכינן

אבריכה ולומר זה היה

כבר מחיים הוקדשו ואותם שנשארו ומתו הוברר הדבר שהקנין שמתו שעדיין חולין הן שלהן ואחר כך לוקחין ממעות שבשופר חוץ מנגד שארו מעות של מתים בשופר [מוטב, ואם אינם בשופר] אלא קסוטב, מהם הינם בשופרן חנה הם בידינו הרי הן מחולנין על מעות הקנין הללו (על) שנחתלנין בשנה שבכר הם חולין שנחתלני על הקנין ואוחם לא יושלכו לים המלח, מחלני אלא יושלכו לים המלח, ביר דריון דמתו בעליהן ואסורין בהנאה אין להם פדיון] ואין חילול מועיל בהם כמו איסורי הנאה שאין להם פדיוו. והביא ראיה על התערובת [ע, ב] כל הובחים שנמערבו במעולות המימות או בו עבירה ירעו עד שיסתחבו מדלא קתני ירעו. מיהו יש נחלק בין מעות דהכא לבהמה דהתם שאין לה(ן) פדיון לפי שיש לה קדושת הגוף וגם לאחר פדיון אסורה בגיזה ועבודה, ועוד שיש לנו לקיים בהם מלות הכנסה לכיפה לסקול השור והאי טעמא לא שייך הכא. אבל הביא עוד ראיה ממסכת נזיר פרק מי שאמר [כו, א] דקתני מעות כו' עד סתומין ילכו לים המלח, פיי כולן, דאי חליים אפילו מפורשין נמי ילכו דמי מחוללין על בהמה זו בכל מקום שהן ויקח אלה המעות ויאמר אם אלו של עולה מוטב אם לאו יהו נתווכנין על של של טונה זיתנם למוכר והשאר יוליך לים המלח, אלא ש"מ שאין להם פדייה. אמרינן בפרק ולד במעילה [יא, א] ובפרק הריני נזיר [כד, ב] מעות סתומין יפלו לנדבה . בצרורות מ"מ לא ידע איזה שני כל מעום (החיים) והחיים: מה אם הם ממעום שנשארו ושל מת יתחללו עליהם ויפלו לנדבה, (והך) [ולזה י"ל דהך] תקנתא יכולה להיות אם

אותם של מתים ואומרים אם בשור הנסקל אפילו באלף ימותו כולן, נחערבו בשור שנעבדה כו', מכלל דברישא אין להם פדייה אפילו נפל בהן מום התם מי שהיה מחוייב חטאת ואמר הרי עלי עולה והפריש חטאת לים המלח. ולמה ילכו משחת כים המנח, ונמה יכבו כולם לים המלח, יקח בהמה אחת ויאמר דמי עולה יהו יבו מחולליו על של עולה ויחנת ריב״ל. (וודאי) [וניברור] ונישקול ונישדי בנהר. וא״ת ולמה ישליך אותם במים והא והני סתומין הן דאי מפורשין הן הא דמי חטאת ועולה מעורבין זה בזה ואפילו הן במרורות מי מי נחידת מיים שני דינרין לחטאת ואיזה שני דינרין לעולה, ועוד למה לי למימר ר׳ יהודה לית ליה ברירה אפילו אין ברירה יכולין לתקן איפלו של מת לנדבה שיקחו ני מעות (המיות) [המיים] ויאמרו דכל היכא דאיתנהו יהו מחוללין על הקינין הללו, ושל ותו מם הם מתעות שנשמו בשופר מוטב ואם לאו יתחללו כל היכא דאיתנהו על אותם שבשותר שנחחללו כבר על

ומיחל. חוצים חנשר שני לחולין על מעות שיש לו בבית, דמה שיש לו פנאי לחקן ימהו דהא באמירה בעלמא סגי (ב"ק סט:) הואיל ויכול לחקט באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל אמעות שיש לי בחוך הבית לא החירו חכמים לשתוחו ולסמוך הברירה. אבל בתרומה ושאר סמכינן אברירה שבת כשיפרישם השנת אמריט הוברר הדבר שזו היא מה חה לא שמה אלא סולין וחולין יד.). ושותה ולאחר זמן יפריש ה והמעשר ואמריגן התרומה והמעשר הוברר הדבר שוהו תרומה (טרוביו לו) דמחתר שתרח מוליא יין לשתייתו הוא הנברר לחולין ולכשיהיו לו כלים ויוציא מן הטד לתרומה הוא הנברר לתרומה ויש ברירה . וניחיו רה∙).

תום' ישנים (המשך) וב"מ סט, בן. ועל ההוא דהתם דאמר כבש בסלע קשיא לי מדאמרינן בריש איזהו מקומן [זבחים מח, א] דחטאת בת דנהא וכן בכריתות פרק [דס] קאמר כדאמרינן בחגיגה מעה כסף בפ"ק דחגיגה [ב, א]. וי"ל דמצוה מו המובחר בסלע אבל לכל הפחות יש לך להביא בת דנקא. ועוד קשה לרבינו דאמרינן בפרק בתרא דכריתות [כז, א] מפני מה לא נתנה תורה שיעור למחוסרי כפרה. [שמא החלו] טלאים ואין להם מקנה לאכול בקדשים, ואילו בפרק שני דכריתות [י, ב] קאמר על חטאת יולדת שהיא ממחוסרי כפרה שהוא בסלע. י"ל דודאי יש לו להביא ובחלט. מיהא שפיר דמי. וא"ת מדתנן בפרק בתרא דמנחות [קז, ב] רדש יביא הוא ונסכיו בסלע, יביא הוא ונסכיו אלמא כבש עם הנסכים בסלע. י"ל דלעולם הני מחם כבש בו נסכים. מ״ר. ונישקול זוזי ונישדי במיא. ויש ספרים דגרסי לנהרא. ונראה דעל ידי שחיקה קאמר ד[ב]פסחים פרק כל שעה [כד, א] [מוכח] דבין לרבה בין לרב יוסף בשאר נהרות בעו שחיקה או יטיל לים המלח בעיניה. ואמרינן נמי (במעין ובנהר) [במעילה ובנזיר] גבי הפריש מעות למירותו ומת יוליך הנחה כשאנו מחללין כרם רבעי לריך לשחוק הפרוטה ולהשליכה לנהר. מ"ר. ה"ג דתניא הלוקח יין בו'. וברייתא היא כי במשנה לא מסיים בה דברי ר' מאיר וכו'. מבין הכותים. וקודם שגזר ר' מאיר על יינן בתירש"י וא"ח מ"מ לר' יוסי שמעון דהכא סברי דגירי אריות הן במנחות פרק העומר ומי ב], ואיך שומין מיינן. י״ל במטהר יינו על כך. אי נמי אע"פ [שגורו על יינס דנכרים] יוע כ [פאורי פני נס זיצני ט] (ש)לא גזרו על יינן (דנכרים) [דכותים] לפי שלא להוטין לנסך אחר ע"ו כדאשכחן גבי בנות

כותים נידות מעריסתו וגם

בפרק בנות כותים. [ו]אט"פ שגורו על פת כותים כשעלו מן הגולה כמו שמפורש בפרקי דרבי אליעזר [פל"ח] שהיו אז מסכנין לכוני הביח מיימ על יינן לא גורו. מייר. סברן הבותרם. אבל מעם הארך היא ודאי מפריש תרומה גדולה כדאמרית נסוטה נמת, א) נחולא אמריען נמי (מעם) (בעם) הארך שימתין למולאי שבת אלא יכול להפריש למחר בשבת כדתנן בפרק בתרא דדמאי (מייא) המזמין את חבירו שיאכל אללו ואינו מאמינו על המעשרות אומר מערב שבת מה שאני עמיד להפריש למחר כוי, אבל הכא מיירי

המותין את חבירו שיאכל אללו ואינו מאמינו על המעשרות אומר מערב שבת מה שאני עתיד להפריש למחל כזי, אבל הכא מיירי מה שאני עתיד להפריש למחלים כין, אבל הכא מיירי מה שאני עתיד להפריש למחלים בכת מדק שני אתה שאני עתיד בען הוד כין לחשו והלא יפריש בשעם שתייה. מ"יר. ומה שנחשרו כיונים על התרומות ומעשרות היינו משום דלית להו לאו דלפני עור לא חתן ממשל. וא"ת הא איכא למו לא דלא מגוול. "ל דהיי ממון שאין לי חובעין, ועוד כל זמן שלה חופכש אינו כשל למנו לא להן ולא ללוח, כדדרשיען בהשוכר את הפועל וב"מ פת, בן עשר תעשר ולא מוכר, מבואת זרעך ולא לוקח, כדדרשיען בהשוכר את הפועל וב"מ פת, בן עשר תעשר ולא מוכר, מבואת זרעך ולא לוקח, כדדרשיען בהשוכר של הפועל ווי"ל דיעשה מדות קטעת. אי נמי מין שהופרש בכד של לוגן אם כן אין העשרה של מעשר שערה שייון. וא"ת כיון שהופרש בכד של לוגן אם כן אין העשרה של מעשר שברה שלימין, והוו השני לוגין ספק כול עול וגין אינו אלא בספק כי שמה הפריש הכות מרומה למאללו ולריך להפריש מתאה אלו עשרה שלימין, והוו השני לוגין מיהו זה המירוץ אין נרסה להיד ללוקון דכא אמריץ בפי שלה שאכלו נכרות מו, בן דמתה בקשה משל הלון לריך לעשר כלל ואם לתכור לא הפריש כלום ולריך להפריש הכל, אלא ודאי עשרה קטנים קאתר, ועוד הקשה דהא רבי שמעון אית ליה בפרק העומר במנחות ומיימי לה בפרק שני הקידושין זה אך להעים בל היו בעל הנו מול להם תרומות ומיימי לה בפרק שני הקידושין זה אל התרונה דעשיה אלינו על נותר במוחות הוא היה להו של היה בתרומה דעשיה, אם כן מה מועיל מה שלה ביו שום רצי מארי על בן מרים דאים לה מתה בל אמת הן, אצל זו קושיא אתרונה) אין צי"ג, דכותים אליו על לה הסב גרי אמת הן, אצל זו קושיא אתרונה אם של היה מסב גרי אמת הן, אצל זו קושיא אתרונונה) אין צי"ג, דכותים שלני נוקנות היה מה גרי אות הן, אצל זו הוא אתרונה במירות אל התרונות הם ברי אמת הן, אצל זו קושיא אתרונונה) אין צי"ג, דכותים אליו נון מות להיה מהם גרי אמת הן, אצל זו קושיא אתרונונה און הייד ברותים אליו נוקות מיד מתן הכת גרי אמת הן, אצל זו קושיא להתרונות הוא בריים המכרים המונות היה בתונות הוא ביו הוא ביו לווים אליו בל מיים המכרים המונות הוא המוציה הוא המונים הוא הוא הוא היה לוו היה המונים המונות הוא המוצי הוא הוא המונים אלה הוא הוא המונים המל הוא המוציה הוא הוא הוא הוא המונים המונים המונים הוא המונים המונים הוא משום רבי מאיר נקטינהו דאית ליה התם גרי אמת הן, אבל זו קושיא אחרוונהן אין נ"ל, דכותים שאני ומומאי דתנן הכותי והנכרי

קנו קנין קודם שמת ואחר כך מת קודם הקרבה אי אפשר אז לחתו אלא נושי ברוכה שיתרבו דרך תנאי וקרינן ליה ברירה אלא פרש"י עיקר דאף על גב דדרך תנאי הוא כיון דתולה אותו בדבר שאינו בידו קרינן ליה ברירה: אותם מתחילתם לשם אותם שהם עתידין (להיות) [לחיות] עד אחר הקרבה ואותם שמתו קודם הקרבה הוברר הדבר שלא נקנו לצרכם. וייל שלעולם מפורשין הן כגון שאומר אלו לחטאתי ולעולתי והן בכיס אחד כדאמריון בטיר בההוא שמעתא אמר רב אשי הא האחרמ מפורשין לא מימא עד דאמר אלו לחטאתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי, פיי ואינו מניחן יחד, אלא אפילו אמר אלו לחטאתי (ואלו (ו)לעולתי ולשלמי מפורשין הן ואיכא דאמרי אפילו אמר אלו לחובתי מפורשין הן כיון דלא אמר אלו יהו למירותי וללידתי. מ״ר. ועוד דבלאו הכי נמי (דבמפורשין) (במפורשין) הן, שאם הן בלרורות יקנה הכהן תן אחד מאותן המעות שני בני יונה (וא"ת) וויאמרן מעות חטאת יהו מחוללין על זה ומעות עולה על זה ואם מעורבין מעות כולם (בלא) בשופר בלא בצרורות בשעה שיקח אותם הכהן תן ראשון טטל ד' זווי ויאמר שיחחללו מעות הראשון של תן זה דמי מטאת על יונה זו ודמי עולה על זו כל היכא דאימנהו ואם הם אלה שבידי מוטב ואם לאו יחחללו מיחמנכו מנחות הרסשון של קן זה דיני מסחת על יזור זו דמי עודה על הזי לו כל היכה דמיקבור וחם הם פרדי מועג וחם לחו יחתנכו אוחם (שביד של) [שבשושרם על] מעות שבידי של ראשון שחללתי כבר על הקן [וי]כי האי גוונא פרישית לעיל אם טנמיד מעות של שופר בלא לרורות כדפי ה"ר אלמקן, וגישקוד אורבע דווי וגישרי בבדראה. פיי רש"י ארבע זווי מייט אלי (פלע) [דינוכ] צורי הקון ווי גישרי בבדראה. פיי רש"י ארבע זווי מועד קינו צורם ברבעסיים שני הוי שני דינרין שהוא רובע (פלע) [דינוכ] צורי דהוי ח' דינרים, והיינו הא דאמריון בכריחות [ח, א] ועמדו קון בו ביום ברבעסיים שני רבעים לשני פרידות, ואמרינן נמי [שם ט, א] גר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו. וקשיא לי מדאמרינן בפרק שני דכריחות [י, ב] בשמעתא מיכן אחה דן לעשירית האיפה בפרוטה, מדאמר רחמנא איל בן שתי שנים בכסף שקלים מכלל דכבש בן שנתו בפלע מדחם רמתוא עליה דדלות למיהרי [חד] משימוס,שבר (בעשיריות) [בעשירות] דמנן ועמדו קינין בו ביום ברבעתיים (אמר) [חש] רמתוא כוי, אלמא רבעתיים היינו משימסר בסלע והיינו רובע בדינר. וא״ת והא אמריען בבבא מליעא פרק הוהב [גב, א] בדינר עד רובע ומפרש המם רובע שקל מדלא קאמר עד רביע ומאי קושיא והא פריך הכא דרובע היינו רובע דינר. י״ל דהמם דייק (מדה כו') [מדהוכיר] דינר הוה ליה למימר רביעון [ו]מדקאמר רובע ש״מ רובע שקל קאמר, אבל בעלמא הוי רובע רביע דינר. וא״מ א״כ אמאי נקט הכא ארבע ווזי שהוא ב׳ דינרין. י״ל שבימי החלמוד היו יקרים. אי נמי ארבע זוזי לאו דווקא אלא כן דרך החלמוד כמו שקול ארבע זוזי והב לפלניא